

Ev Erkeđi Munis

– BENGÜL.A. · 28 Temmuz 2020

Güneşli havaları çok sever. Böyle havalarda daha büyük bir şevkle yapar ev işlerini. Pencereleeri sil, köşe bucak evi süpür, çamaşır, bulaşık, yemek derken; bir de bakmış ki akşam olmuş, eşi gelmiş.

-Niçin geç açılıyor bu kapı?

-Özür dilerim karıcığım, elimde iş vardı.

-Çekil şuradan çekil. Elinde iş varmış!

Montunu ve çantasını tafra ile yere attı kadın. Munis, yerden, ağrıyan belini tuta tuta alıp, katladı itina ile ve dolaba yerleştirdi.

-Yemekte ne var?

-Taze fasulye, pilav, cacık.

Yaptıklarıyla övünürdü Munis. Elini çok lezzetli bulurdu. Ama bir türlü karısını memnun edemiyordu. Karısının olumsuz tepkisi her seferinde çok üzüyordu onu.

-Off... Bıktım! Başka yemek yapmasını bilmez misin sen?

-Yarın da senin istediğın bir yemeği yaparım karıcığım. Dedi kırgın bir sesle.

-Ben duşa giriyorum. Çıktığında masa hazır olsun. Anlaşıldı mı?

Uzun zamandır yüzüne bakmaz olmuştu karısı. Bir gün olsun şöyle sevgi dolu “Nasılsın Munis?” Dememişti. Ne yaparsa yapsın yaranamıyordu işte.

Masa hazırlanırken banyodan şarkılar söyleyerek çıktı kadın, bornozuyla.

-Hani hazır değil mi? Çok yavaşsın Munis!

-Hazır karıcığım. Otur sen hele şöyle başköşeye. Çorbanı koyayım hemen.

Bir kaşık alıp, tükürdü kadın.

-Öf bu ne be! Ne koydun bunun içine? Ölmem için mahsus mu yapıyorsun?

-Karıcığım o nasıl söz? Aceleye geldi. Sen çıkana kadar bir de çorba olsun istedim.

-Tamam, kes Munis! Çekemiyorum artık seni.

Yemek sonrası televizyonun karşısına kurulan kadının telefonu çaldı.

“Alo? Ne haber canım? İyi valla ne olsun. Bildiğin gibi işte. Hıı... Yok... Evet işsiz. Ne yapsın işte evde oturuyor, ev işlerine bakıyor. Hıı... Evet. Yok, hayatım sen bizi mazur gör. Durumları biliyorsun. Çok öpüyorum canım. Görüşürüz.”

-Kimdi arayan?

-Sana ne, niye soruyorsun?

Sessizce önüne baktı adam.

-Merve aradı. Bizi oturmaya çağırdı. Eski dostlar buluşması yani! Gidecek yüz mü bıraktın insanda? İş yok, güç yok, otur evde. Anca karı parası ye, asalak!

-Ayıp değil mi beni sürekli bu şekilde aşağılaman?

-Ayıbı senden öğrenecek değilim! Utanmıyor bir de cevap veriyorsun!

-Ama...

-Sus! Rezil ettin beni elaleme! İnsan içine çıkamaz oldum.

İşaret parmaklarını şakaklarına bastırdı.

-Soruyorlar sürekli kocan neden çalışmıyor diye. Cevap ne biliyor musun? Çünkü kocam çalışmak istemiyor!

-Ne gerek var şimdi aynı konuları açıp tadımızı kaçırmaya?

Kendisini kaptıran kadın, duymuyor, dinlemiyordu. İçini dökmek onu biraz olsun rahatlatıyordu.

-Çünkü benim kocam erkek değil! Erkek olsa eli ekmek tutardı. Çocuk verirdi karısına!

-O benim kusurum değil!

Son sözlerini Munis'in kendisi bile duymadı.

-Adam mısın sen? Tüh senin erkekliğine!

Hırsını alamayan kadın, kalkıp bir tekme attı adamın karnına. Rahata kavuşan bacaklarını alıp, yatak odasına attı kendisini. Munis ise koltuğun bir köşesine kıvrılıp uyudu yorgunluktan.

Sabah işe gitmek üzere erkenden kalkan kadın, salonda horlayarak uyuyan kocasını gördü.

"Allah belanı versin!"

Halının üzerine çantasından çıkardığı bir miktar parayı attı. Munis'in üzerine nefretle tükürüp, kapıyı sertçe çarptı homurdanarak.

Şiddetli gürültüden sıçrayarak uyanan adam, halının üzerine atılmış parayı aldı. Üzerini alelacele giyiniş Pazar alışverişine çıktı. Gücüne gitmiyordu artık alıştığı bu durum. Her şeyi kabullenmiş, kafası rahattı.

"Aldıysam parayı evimiz için hoş! Neden utanayım ki karım o benim. Elbette bakacak evine yani! Hem o iyi bir insandır. Bakma işte ne yapsın sinirleri bozuldu son zamanlarda. Yoksa hiç böyle yapmazdı. Hem ne yapayım canım, çalışmak istemiyorum işte, zorla mı? Evimde mutluyum ben. Başka da bir şey istemem."

Terlemişti. Yükü ağır, zorlukla yürüyordu. Eli kolu dolu halde komşu kadınlara rastladı. Şansına isyan etti. Hiç sevmezdi o dedikoducu kadınları. Munis'i görünce sevindi komşu kadınlar. Dalga geçip eğlenecekleri biriydi Munis Bey. Birbirlerini gülerek dürtüp, yanaştılar.

-Munis Bey! Bir gün buyurun gelin misafirimiz olun. Sohbet eder, dedikodu yaparız. Birlikte yiyip içeriz. Hatta kısır günlerimize davet edelim sizi.

-Öyle valla kız. Çok güzel olur. Bekleriz.

İki kadın birbirine bakıp, bıyık altından kıkırdadı. Sadece baktı kadınlara. Alışkındı. Çekip gitti yanlarından umursamadan sessizce.

-Kılıbık şey ne olacak!

-Karısı dövüyor bunu her akşam. Duyuyoruz. İnsan acımıyor değil!

Akşam; sirke satan yüzüyle girdi eve karısı. Eşyalarını her zaman olduğu gibi oraya buraya saçtı. Nasılsa peşinde toplayanı vardı.

-Tavuk yaptım sana. Seversin.

-Çekil git be tepemden! Canım burnumda zaten.

-Ne oldu karıcığım?

-Elinin körü oldu. Hazırla hadi masayı. Ölüyorum açlıktan!

Uzun bir sessizlikte yenildi yemekler. Yemekten sonra masayı toplayan Munis, mutfağa geçti bulaşıkları yıkamak için. Kadın, kocasının arkasından sessizce yaklaştı, elini beline doladı şehvetle ve ensesinden öpmeye başladı. Daha sonra adamı çevirip, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Kendisini geriye çeken Munis, her haliyle onu istemediğini belli ediyordu.

-Dur hayatım dur!

-Niye be?

-Dur işte! Yorgunum ve başım çok ağrıyor. Hazır değilim.

-Hay Allah senin... Çekil git be! Zevkimin içine ettin. Erkekliğin de yok senin!

Utana sıkıla mırıldandı Munis;

-Ama sen böyle yaparsan olmaz tabii.

-Yapmasam oluyor mu sanki?

- Olur tabii. Ama hiç saygın sevgin yok ki!

-Hadi be sen de! Olurmuş! Boş konuşma, sus, defol git! Elimden bir kaza çıkacak şimdi. Gözüm görmesin seni!

Buzdolabından çıkardığı birayı bir solukta içti kadın. Her gece yaptığı gibi, odasına gitti. Kilitledi kapısını.

Şehvetini bastırmaya başladı.

Munis daha sonra tekrar mutfağa geçti. "Akşamdan ıslamak şart nohutu." Yarının yemeğini zihninde tasarlardı. Ocağın kenarlarında birikmiş yemek artıkları çarptı gözüne. Eline aldığı süngerle ovalamaya başladı. Ovaladıkça düşüncelerinden uzaklaşıyor, hafifliyor, içi boşalıyordu. Böylelikle dert tasa kalmıyordu. Ev işleri ona tedaviydi adeta. Sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü bu uğraşı. Kollarının dermanı kalmamıştı. Bıraktı süngeri. Geçip koltuğun köşesine kıvrılıp yattı. Düş görüyordu. Evini mahallenin kadınları kirletiyorlardı. Ona bir daha yemek ve temizlik yapmama cezası vermişlerdi. Kan ter içinde uyandı sıçrayarak. Karısının her zamanki gibi kapıyı sertçe çarpma sesi içini rahatlattı.

"Oh be... Şükür rüyaymış!"

Ev işleri yapmadan yaşayamazdı. Kalktı. Koltukların yerini değiştirdi. Yeni bir dekor verdi salona kendince. Elektrik süpürgesini çalıştırdı. Akşama kadar durmadan şarkılar söyleyerek temizlik yaptı. Bir yandan da ocakta yemeği pişiyordu.